SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCIX. No. 56. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MARCH 24, 1992. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 24-го БЕРЕЗНЯ 1992. Ч. 56. РІК XCIX.

РУХ КРИТИКУЄ ЗАЯВИ УРП І ДПУ

Київ (УНІАР) .— Тут у середу, 18-го березня, в приміщенні Спілки Письменників України, відбулася пресова конференція Народного Руху України, на якій виступили заступник голів Руху Олександер Лавринович і голова парляментарної опозиції — Народної Ради — Лесь Танюк.

О. Лавринович розповів, що Рух найближчим часом візьме активну участь у кампанії призначення представників Президента на місцях, у проведенні весняних польових робіт тощо. Він поінформував про неґативну реакцію керівництва НРУ на політичні заяви Української Республіканської Партії і Демократичної Партії України щодо 3-го З'їзду Руху, зазначивши, що рівень політичної аналізи ситуації у цих заявах дуже низький. Він відкинув обвинувачення у тому, що Рух став політичною партією і заперечив як безпідставні претенсії деяких організацій на правонаступництво Руху, оскільки Рух не розпався, а лише зазнав деяких організаційних змін.

О. Лавринович повідомив про спільну з УРП маніфестацію, запляновану на 20-го березня на Михайлівській площі міста і присвячену вимогам Руху про вихід України із Співдружности Незалежних Держав.

Л. Танюк поінформував про конференцію демократичних сил України і Росії, що відбулася у Москві на базі Постійного Представництва України та Інституту незалежних досліджень. Конференція дійшла до висновку, що московські засоби масової інформації повинні повністю перевірити своє ставлення до України. Зі свого боку Україна має організувати у Москві спеціяльний українсько-російський пресовий центр та видавництво при Постійному Представництві України. „Непорозуміння між демократами наших держав — це результат неінформованости сторін", — зазначив Л. Танюк.

На пресконференції виступив також головнокомандуючий стратегічної летунської дивізії, розташованої в Узині, на Київщині, генерал Михайло Башкіров, який розповів про хід прийняття присяги народові України у його дивізії. Генерал авіяції М. Башкіров, після присяги Україні, звільнений зі складу стратегічних сил СНД і призначений помічником міністра оборони України з правом радника з питань бойової підготовки авіяційної дивізії в гарнізоні, розташованому в Узині. Гору взяла справедливість і щодо звільнених у резерву полковників Олександра Пахомовського та Юрія Скабкіна. Вони стали заступниками Башкірова.

Братський Конґрес Ню Джерзі оголосив конкурс

Джерзі Сити, Н.Дж. — Братський Конґрес стейту Ню Джерзі проведе програму нагород за осяги молоді на своїй річній конвенції в днях 8-го і 9-го жовтня 1992 року в готелі Шовбовт і Касіно в Атлантік Сиrі, Н.Дж.

Програма винагород молоді є щорічним конкурсом, відкритим теж для членів Українського Народного Союзу, які є студентами середніх або вищих шкіл. Признання нагород буде базоване на таких досягненнях: успіх у навчанні — 60% надобов'язкова діяльність — 40%.

Конкурс буде проведений у двох вікових групах: перша — 14, 15 та 16 і друга — 17 років і вище.

Кожний переможець отримає грошову нагороду в сумі 200 дол. та трофей, які будуть вручені на конвенції Братського Конґресу.

Всі зацікавлені взяти участь у конкурсі можуть отримати формуляри конкурсу в Українськім Народнім Союзі, або від головного радного УНС Андрія Кейбіди, керівника конкурсу, 19 Rutgers Street, Maplewood, N.J. 07040 чи телефоном (201) 762-2827. Речинець для зголошень у конкурсі є 1-го вересня 1992 року.

Коментують рішення України щодо ядерної зброї

Джерзі Сиrі, Н. Дж. — Як уже інформовано, Президент України Леонід Кравчук 12-го березня напередодні 100-дня свого президентства, дав пресову конференцію для місцевих і закордонних журналістів. Тоді він відповів на безліч запитань з приводу плянів на майбутнє, подальшої долі СНД, зовнішніх борґів СССР, проблем економіки тощо.

На пресовій конференції Президент Кравчук заявив, що Україна тимчасово зупинила вивіз тактичної ядерної зброї з України на територію Росії, оскільки Україна не має жодних інформацій, що цю зброю справді знищують на заводах Росії, як це було передбачено алма-атинською і мінською угодами.

Пресова служба Президента України 14-го березня пояснила кореспондентам, що Україна не лише не відмовляється вивезти зі своєї території згадану зброю до 1-го липня 1992 року, але й хоче забезпечити виконання домовленостей про знищення її, оскільки нині цей процес здійснюється без жодної контролі.

Міністерство закордонних справ Росії зареаґувало заявою, що Україна порушує домовленість між державами Співдружности. Керівники Казахстану відповіли, що вивчають це питання й утрималися від коментування заяви Л. Кравчука. Представник міністерства оборони Білорусі генерал-полковник Петро Чаус заявив, що й вони вивозять ядерну зброю в Росію і їх також турбує доля вивезеної зброї, оскільки ніхто не знає, де і як вона знищується.

Згідно з повідомленням ТАСС, заява Президента України викликала занепокоєння серед дипломатів НАТО, які вважають, що ядерні потенціяли можуть стати предметом політичних торгів у СНД і що політичне протистояння між державами Співдружности відволікатиме їх від міждержавних зобов'язань. В повідомленні аґентства Ройтерс сказано, що французьке дипломатичне відомство не бачить підстав сумніватися в бажанні керівників України продовжити роззброєння. „У нас немає підстав думати, що Україна змінила свою основоположну політику".

Представник Державного департаменту ЗСА Ричард Бавчер заявив, що у Вашінґтоні чекають роз'яснень від України з приводу цієї проблеми, а „з нашої точки зору, вирішувати її треба шляхом безпечного і швидкого знищення цієї зброї". Газета „Вашінґтон Пост" з 14-го березня пише, що заява Кравчука викликала тривогу в Адміністрації ЗСА, яка сприяє виведенню всіх ядерних озброєнь із держав колишнього СССР до Росії. Газета „Ню Йорк Таймс" пропонує Вашінґтонові посилити контролю над ядерними озброєннями колишнього СССР, за якими досі не встановлено належного нагляду. ЗСА могли б взяти участь у перевірці

(Закінчення на стор. 3)

Завершиться видання англомовної „Енциклопедії Українознавства"

Торонто (КФУС). — Тут недавно підписано угоду з видавництвом Торонтонського університету, що забезпечить вихід у світ повної англомовної „Енциклопедії Українознавства". З української сторони угоду підписали Канадський Інститут Українських Студій при Альбертському університеті та Канадська Фундація Українських Студій.

Згідно з угодою, томи 3, 4 та 5, що завершать випуск енциклопедії, появляться осінню 1993 року. Кожний том складатиметься із приблизно 1,000 сторінок та міститиме з 3,000 гасел. До багатьох гасел будуть додані ілюстрації. Для цього видання також приготовляються окремі географічні карти.

Том 1 енциклопедії, що включав гасла під англійськими буквами А-Ф вийшов у 1984 році, а Том 2 (Ґ—К) чотири роки пізніше.

Англомовна „Енциклопедія Українознавства" виходить завдяки співпраці з Науковим Товариством ім. Шевченка (Сарсель, Франція), котре вже видало енциклопедію в українській мові. Працю приготування англомовного видання підтримує Канадський Інститут Українських Студій. Сама редакційна праця, як переклад, перевірка матеріялів, складення гасел, проводиться в Торонто під керівництвом проф. Данила Гусар-Струка. В праці цій також бере участь група визначних науковців, що є запорукою, що в енциклопедію будуть введені найновіші досягнення українознавчих наук.

Зі своєї сторони Канадська Фундація Українських Студій взяла на себе обов'язок постарати фонди потрібні як субсидія для публікації решти томів англомовної „Енциклопедії Українознавства", а також покриває частину редакційних коштів.

При підписанні угоди фундація передала видавництву Торонтонського університету суму 200,000 дол. Фундація зобов'язана сплатити ще 400,000 дол. коли вже решта томів „Енциклопедії Українознавства" в англійській мові побачать світ.

Москва продає Америці також плютоніюм

Москва. — Російська федерація, очевидно, за згодою президента Боріса Єльцина, продає закордонним країнам не тільки різнородну зброю, вона ж бо „наслідниця" колишньої комуно-московської імперії, але також плютоній потрібний для виробу атомової зброї.

Американські офіційні чинники, зокрема Департамент енерґетики, призналися до того, що вони закупили в Росії плютоніюм покищо на суму шість міл. долярів, який ЗСА вживатимуть не тільки для енерґетичних цілей, але також для модернізації індустрії. Вони призналися, що плютоній ч. 238 вичерпується в Америці, а його брак може спричинитись до скорочення міжпростірних полетів та припининня праці іншої індустрії.

Цікаво тільки те, що Адміністрація президента Джорджа Буша поставила плютоніюм у список тих речей і зброї, яку Росія не повинна продавати закордонним країнам. Інша зброя ,яка фіґурує на другому місці після урану і плютонію, це далекобіжні і тактичні ракети з атомовими головками, мотори для ракет, атомові реактори і міжпростірні ракети при допомозі яких колишній СССР викидав у стратосферу свої сателіти.

Закуп американцями плютонія, а може й іншої зброї, мав би допомогти Росії поправити свою економіку і тим самим недопустити до влади військово-індустріяльників та колишніх членів Комуністичної (тепер Соціялістичної) партії які все ще мріють про перехоплення влади від російських „демократів". В цьому пляні є також рішення вашінґтонських урядових кіл затруднити в ЗСА певну кількість колишніх совєтських атомових спеціялістів, щоб не допустити до можливости їхнього виїзду до інших країн, зокрема арабських, а також Пакістану й Індії, які зацікавлені продукцією своєї власної атомової зброї.

Білий Дім застановляється тепер над збільшенням допомоги для Росії і виділення з Міжнародного Монетарного Фонду поважної суми грошей на стабілізацію карбованця, велика частина яких пропаде у приватних кишенях російських бюрократів, а частина буде скерована на пропаґанду скеровану тим разом проти колишніх республік СССР, тепер незалежних країн, членів Співдружности Незалежних Держав, які не хочуть добровільно впрягтись в нове московське ярмо з „демократичною позначкою", — кажуть представники колишніх республік.

Свого часу секретар Департаменту обороин Ричард Чейні перестерігав Конґрес і деяких високих речників Уряду ЗСА, щоб вони не поспішали з драстичним зменшенням бюджету на оборону, бо реальної стабілізації ще немає, ані на Сході, ані на Близькому Сході, ані в Африці. Якщо додати до цієї перестороги й те, що Росія ніколи ще не заявилась за зменшенням атомової і звичайної зброї і хоче далі залишитися потугою, то реальна загроза з боку російських імперіялістів існує тепер й існуватиме в майбутньому, — кажуть розумні аналітики і політичні спостерігачі.

ВІДБУЛАСЯ НАРАДА КЕРІВНИКІВ ДЕРЖАВ СНД

Київ (УНІАР). — Тут у п'ятницю, 20-го березня, у будинку колишнього міського комітету КПУ відбулася зустріч голів держав — учасниць СНД, у якій взяли участь президенти України, Вірменії, Молдови, Росії, Туркменістану, Казахстану, Таджикістану, Киргизстану та голови верховної Ради Білорусі й Азербайджану.

Михайлівську площу перед будинком, де проходила нарада, заповнили тисячі маніфестантів з гаслами: „Україно — геть із СНД!", „СНД — геть з України!", „Співробітництву — так, Співдружності — ні!", „Україні — Чорноморську фльоту!" тощо. Кияни протестували проти членства України у СНД. Прибули до Києва також кримські татари, які вимагають від уряду України вирішити проблеми репресованих народів і проголосити Крим національно-територіяльним утворенням кримських татар у складі України.

Нарада розпочалася о 10 годині з виступу Президента України Леоніда Кравчука, який заявив, що Співдружності, можливо, надходить кінець, бо досі жодна угода, підписана в Алма-Аті і Мінську, не була виконана. „Ми вже не стоїмо на краю прірви, ми сповзаємо до неї", — наголосив Л. Кравчук. Першим учасники наради розглянули питання про правонаступництво договорів, боргів та активів колишнього СССР. Рішення з цих проблем так і не ухвалили. На думку президента Росії Боріса Єльцина, партнери Росії по Співдружности не готові взяти на себе зобов'язання щодо своєї частки у боргах та активах колишнього СССР.

Керівники держав розглянули пакет військових питань: про незастосування сили при вирішенні спірних питань між членами СНД, про хорону кордонів країн СНД, про створення корпусу військових спостерігачів для спрямування їх у зони конфліктів в межах СНД. Стосовно припинення вивозу ядерної зброї з України в Росію і подальшої долі ядерної зброї колишнього СССР вирішено, що чотири ядерні держави — Росія, Україна, Казахстан і Білорусь вирішать їх на окремій нараді.

Навколо створення груп військових спостерігачів і колективних сил було тривале обговорення. Виступили Єльцин, Кравчук, Снігур, представники Вірменії, Азербайджану. Вирішено, що ці групи можуть бути надіслані у місця конфліктів з загального схвалення керівників держав СНД і лише у випадку прохання обох конфліктуючих сторін. Україна не підписала жодної угоди щодо військових питань, оскільки не бере участи у формуванні об'єднаних збройних сил СНД. Документи підпишуть лише ті держави, які не мають власних збройних сил, а творять об'єднані.

Учасники наради призначили головнокомандуючого об'єднаних збройних сил СНД та інших вищих командирів, але Україна не брала участи і в цьому.

Міністер оборони України Костянтин Морозов заявив, що Україна не входитиме до складу сил загального призначення об'єднаних збройних сил СНД. Він також висловився за надання можливости членам Чорноморської фльоти самим добровільно вирішити питання про своє громадянство. З приводу охорони кордонів Морозов сказав: „Наші кордони охоронятимуться українськими прикордонниками". Він додав, що на кордоні між Україною і Росією покищо прикордонні війська розгортатися не будуть.

Народний депутат України і член Державної думи Олександер Ємець проко-

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

В П'ЯТНИЦЮ, 20-ГО БЕРЕЗНЯ, республіка Білорусь розпочала створення власних збройних сил. В рішенні парляменту підкреслюється, що потреба в національній армії продиктована „інтересами білоруського народу і державними інтересами республіки Білорусь". Рада міністрів незабаром запропонує парляментові затвердити структуру збройних сил, їхню чисельність і майбутні фонди на матеріяльно-технічне забезпечення.

ПРЕЗИДЕНТ ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНИ Вацлав Гавел звільнив Івана Гашпаровіча від обов'язків генерального прокуратора республіки. Підставою для резиґнації послужило звернення до президента депутатів чотирьох правих партій у Федеральних Зборах країни. Вони обвинуватили І. Гашпаровіча у „відсутності ініціятиви і в апатії" в розстеженні порушень людських прав колишнім комуністичним режимом.

ПРЕСОВЕ БЮРО Союзу Українців Великобританії повідомило, що у парляменті Англії вперше створено офіційну Британсько-українську парляментарну групу.

ПЕРШИМ АМБАСАДОРОМ Швеції в Києві стане старший радник шведського міністерства закордонних справ Мартін Гальквіст. Про це повідомила стокгольмська газета „Свенска Даґблядет".

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ Грузії скасував податок в сумі 5,000 дол. на реєстрацію спільних підприємств і їхніх філій. Скасовано також мито в обсязі 15 відсотків від вартости транзитних перевезень через митниці республіки.

УЗБЕКІСТАН І ТУРЕЧЧИНА підписали угоду про співробітництво в ділянці зв'язку, радіо і телевізії. Узбецька національна телестанція вже зробила спробу транслювати програму турецької телевізії. Її бачили не тільки мешканці Узбекістану, але й всього середньоазіятського реґіону.

В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОМУ відбувся масовий мітинґ, організований місцевим відділом Української Республіканської Партії. Його учасники вимагали виходу України зі Співдружності Незалежних Держав.

МОСКОВСЬКА ТЕЛЕВІЗІЙНА програма „Вєсті" повідомила, що в Ґрозному, столиці Чеченської ресупбліки, відкрилася сесія Верховної Ради Грузії, на якій головував скинений грузинський президент Звіяд Ґамзахурдія Заторкнувши тему приїзду до Грузії Едуарда Шеварднадзе, Гамзахурдія сказав: „Візита Шеварднадзе не має майбутнього, грузинський народ його не запрошував, не вибирав, він бореться проти вибраної народом влади, проти демократичного ладу". Тим часом генеральний прокуратор Грузії Ваґтанґ Размадзе звернувся до президента Чеченської республіки Джохара Дудаєва з просьбою „сприяти в припиненні злочинної діяльности Ґамзахурдії і переданні його судовим органам Грузії".

В АМЕРИЦІ

У ЧЕТВЕР, 19-ГО БЕРЕЗНЯ, президент Джордж Буш, сказав прем'єр-міністрові Банґлядешу Халеді Зія, що ЗСА виділять 3 міл. дол. її країні для допомоги у влаштуванні сотні-тисяч мусулманських втікачів з Міянмару, колишньої Бурми. Крім цього президент Буш приобіцяв дальшу економічну та харчову допомогу. Офіційні власті Банґлядешу заявляють, що з кінцем минулого тижняп понад 200,000 втікачів опинилося в їхній країні без будь-яких засобів для життя.

МИНУЛОГО ЧЕТВЕРГА, 19-го березня, з посади завідуючого поштою Палати Репрезентантів зрезиґнував Роберт Рота. Його резиґнація — це наслідок гучного скандалу банку Палати Репрезентантів та його клієнтів, який привів до перевірки інших інституцій Палати Репрезентантів. Про резиґнацію Р. Роти повідомив засоби масової інформації спікер Томас Фолі, який надав цій події нормального вигляду з натяком на вже давніші пляни Роти про скорий відхід на пенсію за власним бажанням. Одначе ознайомлені з цими справами спостерігачі уважають, що причиною резиґнації Р. Роти було покликання до судової відповідальности за кримінальні переступлення кількох працівників пошти, керівником якої він був впродовж минулих 20 років.

СПОСТЕРІГАЧІ У ВАШІНҐТОНІ твердять, що президент Джордж Буш має вже всі потрібні передумови для започаткування своєї передвиборчої кампанії. Він напевно буде номінований кандидатом Республіканської партії, є в нього фінанси, є цілі групи працівників і керівників передвиборчої стратегії, є навіть майже певний конкурент в особі губернатора Аркенсо Билл Клінтон, бракує тільки одної речі, може найважливішої у виборчій кампанії, — доброго керівника ділянки оголошень і реклям. Серед багатьох пропозицій відомих в американському реклямному світі особистостей чим раз частіше чути про Роберта Ґарднера, президента і творчого директора фірми зв'язку у Сан Франсіско.

ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС

З Головної Канцелярії УНСоюзу інформують, що до Фонду Відродження України — УНС, вплинуло від членів УНС до п'ятниці, 20-го березня, 10,969 чеків-дивіденд, відсотків від боргових зобов'язань і добровільних датків на суму

289,557.42

Відбулися Загальні збори Окружного Комітету УНС в Дітройті

Учасники зборів в Дітройті

Воррен, Миш. (Р. Лазарчук). — У неділю, 1-го березня, при участі головного секретаря УНС Володимира Сохана, тут відбулися Загальні збори Окружного Комітету Відділів УН-Союзу.

Голова Округи д-р Олександер Серафин звітував, що хоча наша Округа виконала свою квоту тільки на 58%, то все таки це становить 67 нових членів на загальну суму забезпечення 335,000 дол. Щоб осягнути кращі успіхи, Округа консолідує неактивні відділи з активними та веде широкий розголос про УНС, як роздача соток примірників літератури про „Свободу", „Український Тижневик", „Веселку", наліпки на авта під час церковних фестивалів, літніх пікніків та в кредитівках. Оголошення про УНС можна часто почути тут на українських радіопрограмах. На руки головного предсідника вислано сотки адрес молодих людей — потенціяльних передплатників союзової преси та членів УНС. Матурантам „Рідної Школи" вручено п'ять нагород, абсольвентам школи релігії і українознавства ім. Лесі Українки при катедрі св. Покрови, УАПЦ, чотири нагороди і дві стипендії учням української католицької середньої школи. Комітет відбув шість нарад, перевів Союзовий День літом на оселі „Діброва" та створив комітет 100-ліття УНС. Осінню відбулась організаційна кон

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Здоровий інстинкт народу

Не є правдою, що народ завжди має правду. Клясичним приміром на „неправду" народу була перемога Націонал-соціялістичної партії Адольфа Гітлера у 1933 році в Німеччині. Якщо б сьогодні провести в Росії загальні тайні вибори з двома суперницькими кандидатами — Володимиром Ульяновим (Леніном) і Борисом Єльциним, то невідомо, чи росіяни, огірчені на велику дорожнечу і всі інші прикрощі, що їх мусять зазнавати від економічної реформи Єльцина, — не голосували б за Леніна, який в уяві мільйонів росіян все ще є „національним героєм".

На несподівану чудову перемогу референдуму в Україні 1-го грудня минулого року склалися три головні спонуки: патріотична туга за свободою, ненависть до Росії за її політичне верховодство й економічну експлуатацію і сенсацію, що оце вперше за всю історію України можна піти до виборчої домівки і вкинути картку до скриньки без батога над головою.

Те, що минулого тижня сталося у Південній Африці — це загадка: чи це був тільки здоровий інстинкт народу, туга за миром, чи державницька мудрість понад двох мільйонів голосуючих білих автохтонів. Це така цікава подія, що варто приглянутися до неї без уваги на те, що Південна Африка віддалена на тисячі миль і від нас, і від України та ніби з українською проблематикою не має нічого спільного.

На приблизно 40 мільйонів населення Південної Африки — білого населення, яке вважає себе вже автохтонами, є всього 17 відсотків. Азіяти, головно гіндуси, та різнорасові й різнонаціональні люди становлять 3—5 відсотків, решта — чорні. І ті 35 мільйонів автохтонів не мали ніяких громадянських прав, були громадянами іншої кляси, які не мали права бути з білими у тому самому ресторані, їхати у тих самих вагонах, займати будь-яке становище у державному апараті чи у війську. Це єдина у світі країна з так званим апартаїдом, гіршою расовою системою, аніж була в Америці система „рівних, але окремих". Не дивно, що десятки мільйонів чорних реагували на ту систему актами терору та затяжною громадянською війною. Режим приборкував той спротив військово-поліційними методами. Це коштувало населенню щораз нових людських жертв, держава терпіла від економічних санкцій, проголошених Америкою і Об'єднаними Націями, у всій країні панувала хронічна нестерпна атмосфера. Два і півроку тому тамошнім прем'єром став білий аристократ де Клерк, який розпочав урядування від звільнення з 17-літнього ув'язнення голови Африканського Національного Конгресу адвоката Нельсона Манделю, в очах чорних національного героя, і розпочав із ним переговори. Вони шли як по груді, бо надто глибоко закоренився расово-білий поліційний режим. Водночас на стороні чорних є ще племена на дуже примітивному рівні культури й цивілізації, особливо плем'я зулю, які не припиняли збройних атак.

Упривілейоване біле населення було теж поділене, і прем'єр Клерк був під постійним обстрілом білих расистів, які просто лякалися приходу до влади чорних і втрати всіх своїх привілеїв, з якими був пов'язаний їх матеріяльний добробут. Прем'єр Клерк розписав референдум: або біле населення висловить йому довір'я і дасть згоду на продовжування реформ, або він зречеться влади. Вислід референдуму був подібною несподіванкою, як референдум в Україні 1-го грудня минулого року. Величезна більшість голосуючих підтримала Клерка, який став тріюмфатором. Він заповів, що білі не мають причини лякатися верховодства чорних, бо його метою є довести до мирної співпраці обох расових груп — допущення чорних до членства у парляменті на базі компромісу.

Нелегко буде знайти той компроміс, але ми стали свідком провалу ще однієї історичної аномалії. Ми маємо сумний досвід з чорним суспільством в Америці. Чорні мають тут свій університет, вони мають свого генерала на становищі голови штабів збройних сил, мають члена Верховного Суду, сенаторів, конґресменів, опанували деякі ділянки спорту. Але водночас все ще є серед чорних велика сила недосвідчених, з потягом до вандалізму і злочинства. Те, що минулого тижня сталося в Південній Африці, було доброю подією.

Ярина Мирна

„АЗБУЧНА ВІЙНА" ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

I

Ні-ні, моя стаття не буде однією краплею до розбурханих мовних пристрастей. „Азбучна війна" є лише історичним фактом, давно нами забутим або і незнаним, який був би так і втопився у морі мовної ідилії, якби ми знову не подибали згадку про нього в однойменній статті, надрукованій минулого літа у газеті „Літературна Україна". Отож, „війна" ця виникла 1859 року в Галичині, коли губернатор хотів насадити галичанам латинську азбуку замість кирилиці. Спротив проти цього насильства над мовою і дістав назву „азбучної війни". Але про війну ще завчасу, спочатку — про речі мирні.

Останньо мені часто трапляється корегувати статті, що приходять до редакції „Юнака". Ще з перших днів переді мною постало питання: в якому правописі виправляти матеріяли? Хіба придумати свій, N-ний за числом? Не вина наша, а біда, що за роки бездержавности, експансії з боку чужих мов, зумисної асиміляції кожен офіційний правопис, затверджений в Україні, був до якоїсь міри тенденційним, не гідним довіри, мабуть, тому багато наших земляків тут, у вільному світі, часто-густо пишуть так, як самі вважають за потрібне. Не маючи загальної „залізної" системи правопису, кожен стає мовознавцем-аматором і витворює такі правила, які на його думку найбільше відповідають істині. Що ж стосується правописів, створених вже на еміґрації, то можна лише пожалкувати, що хоч вони належать дуже авторитетним авторам, здебільшого мовознавцям-фахівцям, проте майже всі також мають розходження, і простій людині знову таки тяжко зорієнтуватись, який же правопис є правильним? Тому так прикро буває, коли в одному й тому ж виданні — газеті чи журналі — на одній сторінці зустрічаємо „Нью-Йорк", на другій сторінці бачимо вже „Ньюйорк", а на третій читаємо „Ну Йорк". У прекрасній книжці Крип'якевича „Історія української культури", виданій 1990 року у Ню Йорку, знаходимо подібну ж хибу: на початку книжки, де йдеться про зміст, пишеться Митрополит Іляріон, але вже на 219 стор., замість обіцяного Іляріона ви зустрінетесь з Іларіоном. Те саме частенько відбувається з „Бетовеном", „Бетговеном", „Бетховеном" та з багатьма іншими словами. Було б півбіди з бідним композитором, якби прихильник кожного правопису не відстоював свою позицію як єдину істину. Кажуть, існує три теми, на які можуть говорити всі: мистецтво, медицина, політика. В українців є четверта універсальна царина, в якій кожен може проявити свою компетентність — це правопис. Одного разу я була свідком голосної дискусії, коли один опонент відстоював право на існування слова „зараз", а інший доводив, що слово це якесь недолуге, „радянське"(!), тому краще активізувати у своїй мові слово „тепер". Не дуже розумна ситуація, чи не так? Але я була б і не наводила таких дурничок, якби не вловила закономірності в цім.

Більшість з нас, українців у діяспорі, користується словником Г. Голоскевича, який написаний на основі українського правопису 1928 року. До речі, це той самий правопис, що був затверджений в Харкові М. Скрипником. Але поза всією нашою „компетентністю" і обізнаністю з правописом Г. Голоскевича суцільною дисгармонією звучать відверті русизми, англійський суржик, що просякають не лише в усну мову, але і в друк. Не буду наводити „зукраїнізованих" англійських слів, візьму лише русизми: наприклад, пословиця, оправдати, прогулька, приймати участь, жолудок, покушати, помимо того, вспіти тощо.

Закінчення буде.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Лист з України

...Відносно того хаосу, про який на Заході пишуть у зв'язку з підвишкою цін, то у нас його покищо не чути. Те, що подорожило все, то, на мою думку, треба було вже давно зробити, бо в нашій країні колишній нічого не шанувалося, вироблялося багато, хоч не дуже якісного, а ще більше викидалося в смітники. Хліб і м'ясо заповняли смітники, на будівельних майданчиках половина будівельних матеріялів побитих, покручених валялося, а наші сільські робітники прибирали завозили додому та й будувалися. Будувалися та й боялися, чи не прийде ревізія, не буде накладних на будівельний матеріял та й можуть націоналізувати дім.

Біда, що багато людей забуло за всі ті біди, за ті нестачі, які були в 1929—41 роки, в 1945 році, голод 1947 року, нестачі, коли Хрущов почав спішити до створення загального комунізму. Я ті часи добре пам'ятаю, бо їздив у Харків кінчати студії, щоб мати якийсь документ, бо з попередніх років осталося тільки півчне свідоцтво з гімназії. Це і сьогодні мені пригодиться, як на вступному іспиті я написав твір російською мовою. Можна було писати українською, але товариш порадив мені писати російською, бо це певніше і ніхто не взнає, що це західняк... все це забувається і тепер в наших газетах, та й в листах до різних організацій та до представників уряду демократичного повно плачів, нарікань, ніби вже пропадемо.

А на самому ділі, люди за минулий рік, коли ціни були низькі, а ввесь час вся пропаганда аж гуділа від вісток про підвищення цін, про реформу грошей та інше, так люди купували все, що тільки було. Правда що харчів не можна було накупити на цілий рік, але все таки біди ще страшної немає. Є одиниці, які були бідними і далі ними осталися. Потрохи приходять якісь підмоги зі Заходу і місцеві організації помагають. А ворожі елементи тільки вишукують факти, щоб страшити людей. Купони не принесли нічого страшного. Христос сказав, що бідні завжди будуть між вами, а я не все остануся з вами. Так що біда була, є, буде на землі. Тим не треба перейматись. В нас тяжко, але це матеріяльно, духовно стало легко. А це тоже знак!

Наша біда, що стали ми дуже матеріялістами та відучилися робити, самі шукати виходу. Привчилися, щоб хтось приказував, а ті прикази треба якусь частину виконувати, а решта відкладати на завтра, а завтра прийде новий начальник і поки він розбереться в справах, то знову щось зміниться. І от так жили ми з дня на день. Нарікали, але боялися, щоб щось не змінилося, бо ніхто не вірив, що може змінитися на краще. Починають нарікати на демократів, бо думали, що демократи зроблять так як большевики, тих звер ху на низ, а знизу на верх. А демократи всіх держать і кажуть треба працювати. Комуністи казали, що не треба працювати. Все будуть робити машини, електрика, хемія. А ніхто не хоче вірити, що машини, електрика, хемія завели наш Союз в тупик, з якого не можна вирватися. Машини всі перестаріли, електрика — атомна грозить всім людям страшною смертю, а хемія затруїла воду, землі, повітря. Осталася в нас величезна кількість босголовок та ракет, які коштують більйони, а дають людям = 0 + велику загрозу...

Н. Н

Лютий 1992 р.

Юрій Р. Рибак

НАДМІРНА ВИНАГОРОДА

Нині в ЗСА панує особлива економічна ситуація. Безробіття зростає, а підприємства звільняють працівників і змінюють структуру, щоб втриматися на ринку. Люди, шукаючи причин втрати праці, думають про несправедливість у тому, що коли одних звільняють, то інші, як, наприклад, керівники, дістають високі винагороди, часто оправдані не дійсним досягненням фірми, а прямо контрактовим зобов'язанням. А коли слідкувати за засобами масової інформації, що підхопили цю проблему, завважується, неначе б цифрові дані черпалися з того самого джерела... І виглядає, що цим джерелом є книжка, яка з кінцем 1991 року появилася на ринку п. з. In Search of Excess — The Over — compensation of American Executives" („Шукаючи надмірність — переплачена винагорода американських керманичів") 272 pp. New York — W. W. Norton & Co. Автором є Graef S. Crystal, професор бизнесу Каліфорнійського університету в Берклі та довголітній бизнесовий дорадник.

Сучасний американський головний керівник CEO — Chief Executive Officer) — це неначе перехрещення між єгипетськими фараонами і французьким королем Люї XIV, який ніколи не бачить, що малі люди роблять, якого обслуговують лакеї, який рядить з розкішного бюра, подорожує дорогим автом, що може нагадувати комфортове вітрильне судно Клеопатри... Автор книжки на основі своїх джерельних спостережень обчислює, що 86 відс. головних керівників у 200 великих американських компаніях одержали за рік понад один мільйон долярів. Але це тільки початок, бо повна пересічна винагорода виносила 2,8 мільйона, а для окремих навіть десятки мільйонів, враховуючи бонуси, можливість набуття акцій, забезпечення тощо... Виглядає, що маємо справу з великою соціяльною прірвою у винагороді. Чому? Тому що у порівнянні з пересічним робітником американський головний керівник заробляє 160 разів більше! Чи це багато? Так, бо у німців це становить 21 раз, а в японців навіть менше, 16 разів...

Із давніх-давен дискутувалося, яка вартість людської праці. У старинній Греції Арістотель, який подав за Плятоном, вважав, що ніхто у суспільстві не повинен мати більшу винагороду як п'ятикратний заробіток найнижче платного робітника... Стільки теорії, а американська практика оправдує, що одна з причин елітарности платні відносно головних керівників, є те, що більшість з них — т. зв. діти депресії 1930 -их років, яких народилось менше, як нормально. І тому нині, коли є менше кандидатів на працю у міру того як компанії стараються придбати їх або затримати, платня збільшується. Але це не оправдує себе повністю, бо, як приклад, візьмімо Японію, Німеччину, Францію та Великобританію. Всі вони мали депресію і нижчий відсоток народжень, а все ж таки ні-ні мають задовільну кількість головних керівників, які зароблять далеко менше, ніж їхні американські колеги. Виглядає, що інші країни можуть добре розв'язувати свої проблеми, а часто навіть краще.

Між іншим американські керівники, жадні високої нагороди, а компанії згідні багато платити, зустрічаються з критикою т. зв. доктрини порівняльної вартости (Comperable Worth). Вона бо не погоджується зі суспільством, яке толерує нелогічний факт, коли, скажімо, водій вантажної машини одержує більше, ніж медсестра, а електрик, — ніж учитель школи. Профспілки також викривлюють економічний закон продажу і попиту, устійнюючи платні насильним договором. Ось, наприклад, у Ню Йорку санітарні робітники чи пак збирачі сміття зароблюють практично те саме, що поліцаї чи пожежники, хоч існує для них дуже мала правдоподібність зустрітись із смертельними пострілами чи згоріти під час праці.

Автор книжки переконаний, що американська винагорода керівників є „гнила до самого ядра". Тут бо потрібна основна зміна, а головно, щоб маніпуляція преміями та бонусами не кривдила акціонерів, які є власниками і мають повне право на дивіденди. Коли ж головний керівник є і власником більшости акцій, то тим самим має теж право на частину прибутку, що на них припадає. І що він може зробити? Замість залишити прибуток, як зиск корпорації, він забирає собі у виді винагороди. І це згідне зі законом. Але хто ж тут найбільше втратив? Звичайно, що скарб держави, бо одержав тільки один податок. Чому? Тому що у звичайній процедурі держава оподатковує оригінальний зиск двічі: спершу як корпорації, а відтак як дохід акціонера.

Кілька окремих розділів у книжці обговорюють подрібно маніпуляції керівників, яких поступовання наближені до спостереження автора. Він бо твердить,що постійно напливають вісті зі світу, мовляв, у ЗСА існує найбільш матеріялістична суспільність. Американці вірять постійно в індивідуалізм, тобто „визнання за собою властивої їй самостійної вартости та неповторности", а також вірять у заслуги. Американці надалі шанують особу, що починає скромно, а велико спритністю досягає вершини успіху. Отже матеріялізм у поєднанні з індивідуалізмом і позитивною оцінкою заслуги заохочує до осягнення значної фінансової винагороди!

Коли ж у 1930 році один репортер спитав Babe Ruth — спортову зірку бейзболу, як він може виправдати свій вищий від Геберта Гувера — президента держави — заробіток, той відповів прямо: „Я мав кращий рік, ніж він".

К. Квітчаста

Мені життя одне дано...

Мені життя одне дано...
Лише одне, і більш не буде,
хоч буде світ, і будуть люди,
і будуть зорі у вікно...
Мені життя одне дано...
Мені життя одне дано...
Мене не буде після мене,
хоч буде цвіт і лист зелений,
хоч буде колос і зерно —
мені життя одне дано...
Мені життя одне дано
і як у ньому відтворитись,
нещастя щоб не повторити,
а щастя повторити знов...
Мені життя одне дано.

м. Охтирка Сумської обл.

Володимир Жила

ВКЛАД УКРАЇНСЬКОГО НАУКОВОГО СВІТУ НА ПІДНЕСЕННІ

I

„Збірник праць Ювілейного Конгресу", науковий конгрес у 1000-ліття Хрищення Руси-України при співпраці з Українським Вільним Університетом, за ред. Володимира Янева, Комітет Наукового Конгресу, Мюнхен, 1988/1989, 1002 стор.

Серед широкого потоку ювілейної літератури Тисячоліття найпомітнішою працею, створеною українською наукою у розсіянні, є „Збірник праць Ювілейного Конгресу", завершений виданням у 1988/1989 роках. Упорядники його — Володимир Янів, голова ділової Президії Комітету наукового конгресу в Тисячоліття Хрищення Руси-України і редакційна колеґія. „Збірник" — це важливе наукове видання. Потребу в такому виданні відчували протягом років усі, хто цікавився проблемами українського християнства в науці.

У „Збірник" увійшли доповіді, прочитані на науковому конгресі, що об'єднав увесь український актив учених, згуртованих у 28 академічних установах діяспори. Цей конгрес перетворив тимчасово (26-го квітня — 2-го травня 1988 року) Мюнхен у центр українського інтелектуального життя. До речі, це була найбільша зустріч українських учених в діяспорі за останні десятиріччі, яку українська преса влучно назвала „собором української науки в еміграції". Унікальною рисою цього конгресу була також його конфесійна соборність, коли до молитви спільно ставали і до нарад спільно засідали представники всіх українських релігійних віросповідань у діяспорі та „коли програма була зґармонізована, що молитва й праця себе взаємно доповнювали", створюючи своєрідний наскрізь рідкісний творчий настрій. Настрій цей відчувався під час читання доповідей, а зокрема під час дискусій.

„Збірник" складається з двох частин. У першу частину включено 37 доповідей разом з їхніми резюме (написаними англійською, французькою та італійською мовами, залежно від країни поселення доповідача або від його особистого уподобання). Друга частина складається з матеріялів конгресу і міжнародної зустрічі. Сюди ввійшли прерізні додаткові матеріяли, як програма конгресу, „Слово на відкритті конгресу", „Підсумовуюче слово на закінчення конгресу". У другу частину ввійшли також офіційні привіти від Папи Івана Павла II, від народів-сусідів України, від д-ра Гартмута Зінґбартеля, куратора Товариства Сприяння Українській Науці, та від українських релігійних і світських установ.

Загалом доповіді висвітлюють цікавий науковий матеріял, а організаційні документи й привітання вказують на кропітку й відповідальну підготовчу працю організаторів. Таким чином усе, що знаходимо у цій книзі — це цінні матеріяли, які редактор видання назвав „іспитом сумління народу".

А тепер погляньмо критичним оком на деякі доповіді, бо всіх розглянути не під силу. Почнемо з праці Ярослава Пеленського „Ідеологічна боротьба за київську спадщину: початки і ранні наслідки". Автор знайомить читача з трьома основними теоріями, що існують в науці відносно права на спадщину Київської Руси: а) Російська національна теорія, зформульована російською національно-імперською історичною школою, що стоїть за виключне право Росії на київську спадщину; б) Українська національна теорія, зформульована українською національною історіографією, що стоїть за виключне право України на київську спадщину; та в) Офіційна совєтська теорія, яка проголошує рівні права на київську спадщину для всіх трьох східньослов'янських народів — росіян, українців і білорусів. Автор уже на початку стверджує, що совєтська теорія в дійсності щільно пов'язана з російською національною теорією виключного права Росії на київську спадщину. Іншими словами, прикриваючись трьома народами та зручно маневруючи їхніми ідеологічними інтересами, совєтська теорія послідовно підтримує те ж саме російське виключне право на київську спадщину. Добре підібраними історичними фактами, у своїй більшості з потрібними датами, автор показує цю боротьбу в аспектах: військовому, політичному, династичному, ідеологічному, релігійному та культурному. Він пише: „Падіння Галицько-Волинської держави та перенесення інституційного центру Київської Митрополії з Києва до Володимира, а згодом до Москви, мали вирішально від'ємний вплив на продовження традиції Київської Руси в історичній свідомості та політичному мисленні русинів-українців". Тут автор не замикається у вузьке коло певних питань, а порушує їх всесторонньо, залежно від важливости. Виходить, що питання київської спадщини близькі йому, він же систематично виступає з статтями, присвяченими найрізноманітнішим проблемам цієї боротьби і в кожній з них визначається як глибокий і тонкий знавець згаданої галузі. На нашу думку, в рецензованій статті в деяких місцях відчувається брак приміток, щоб зробити текст ще більш яскравим.

Об'єктом старанного вивчення у книзі є також проблема ідеалу української людини, в однойменній статті Володимира Янева. У цій праці, написаній на підставі першоджерел літератури, як „Повість временних літ", Іларіонове „Слово о законі й благодаті", „Поучення дітям" Володимира Мономаха, „Слово о полку Ігоревім" та частково „Печерський Патерик", автор, виходячи з протиставлення старозавітнього закону — християнській благодаті, дає цікаве визначення останньої. Вона в його розумінні — це інтуїція і вникання, теплота, бажання соціяльного контакту й співчуття, милосердя, охота зрозуміти й потреба знайти зрозуміння для себе. Іншими словами, в релігійно-світоглядовому уявленні поняття благодаті — це щедроти, дари, ласки невідомих таємничих духових сил, захованих у людській душі та характері. Або просто, як автор пише, що благодать — це „любов і почування", а закон — „сила й воля". Згодом, як продовжує автор, наука пов'язала згадані прикмети з релігійною настановою характерною для слов'ян, в тому числі й для українців.

Продовження буде.

СПІВАЄ ГУЦУЛІЯ

Вже на другий день після їхнього приїзду до ЗСА члени гуцульського ансамблю „Усмішка" завітали до УНСоюзу і „Свободи", щоб поінформувати про своє турне по громадах в ЗСА. На фото вгорі (зліва): С. Фіцич, М. Стеф'юк, Ю. Фейда і М. Павлюк.

Джерзі Сіті, Н. Дж. (Х. В-Ф) — До редакції, „Свобода", єдиного українського щоденника поза границями України, який наступного 1993 року святкуватиме своє 100-ліття, зайшли тільки вчора прибулі гості з України. Це співаки Київської опери Марія Стеф'юк і Степан Фіцич, обидвоє уродженці Гуцульщини, та два члени гуцульського ансамблю „Усмішка" — Юрій Фейда і Михайло Павлюк. Їхні відвідини та концертові виступи у ЗСА уможливила Конференція Гуцульських Товариств Америки і Канади з осідком в Чикаґо, а зайшли вони до нас у товаристві д-ра Миколи і мґр-а Василя Домашевських.

Марія Стеф'юк — сопрано, солістка Київського Театру Опери та Балету ім. Т. Г. Шевченка, народна артистка України родом з Рожнева, Косівського району. Вона виконавчиця багатьох головних оперних роль, брала участь у багатьох виступах поза кордонами України. У 1981 році виступала в Ля Скаля, співаючи в опері М. Мусорґського „Сорочинський ярмарок". Там її італійці сказали, що вона є другою українською солісткою, що виступає на сцені оперного театру Ля Скаля — першою була Соломія Крушельницька.

Степан Фіцич, також уродженець Гуцульщини з Березова, Косівського району. Випускник Львівського Консерваторії ім. М. В. Лисенка, вже понад 10 років є солістом Київського Театру Опери та Балету ім. Т. Г. Шевченка. У 1984 році — лавреат конкурсу оперних співаків у Софії, Болгарія. Заслужений артист України, співав на сценах багатьох міст Европи та інших країн навіть у далекій Індії.

Михайло Павлюк — старший викладач музики Івано — Франківського Педагогічного Інституту ім. В. Стефаника, а Юрій Фейда, доцент і керівник івано-франківського ансамблю „Усмішка" продовж останніх 20 років. Вони обидва і є тими інструменталістами, які виступатимуть на гуцульських вечорах з М. Стеф'юк і С. Фіцичем.

Виступивши у Філядельфії, Рочестері, Чикаґо і Дітройті, вони концертуватимуть у Клівленді в суботу, 28-го березня, та останній виступ матимуть в неділю, 29-го березня у Ню Йорку.

Наші гості щиро запрошують українську громаду приходити на їхні виступи, бо, як уже інформовано наших читачів, чистий дохід з концертів призначений на допомогу шкільній дітворі Гуцульщини.

Запевняють нас артисти, що програма їхніх концертів є різноманітною та включає гуцульський, як і народний репертуар.

Коментують...

(Закінчення зі стор. 1)

процесу роззброєння і це послужило б стимулом для України, котра не довіряє Росії. Водночас ЗСА можуть дати зрозуміти Л. Кравчукові, що Україна не отримає допомоги від Заходу, якщо стримає роззброєння.

Французька газета „Лє Монд" пише, що Київ вирішив сам знищувати смертоносну зброю, але не має для цього відповідних заводів. „Котідьєн де Пари" пише, що Л. Кравчук наніс ще один удар по нетривкій СНД, а разом з тим, по російському пануванні у Співдружності. Рішення Кравчука демонструє недовіру українців до властей Росії. Кореспондент „Фіґаро" вважає, що Кравчук за допомогою ядерної проблеми хоче укріпити свої позиції в середині країни.

Згідно з неофіційними даними, в Україні є 4,000 із 17,000 ядерних боєголовок колишнього СССР. Президент Кравчук певний, що в Росії відсутні достатні потужності для збереження і знищення такої кількости зброї, пише газета „Франкфуртер Альґемайне". Водночас головнокомандуючий збройними силами СНД Євгеній Шапошніков твердить, що Росія має достатні і чітко налагодженні потужности для цих операцій.

Міністер оборони України Костянтин Морозов заявив на центральній телевізії 14-го березня, що Україна прагне скоротити ядерний потенціял, а не перемістити його з одного реґіону в інший. Український народ не може бути спокійним від того, що зростатиме ядерний потенціял в сусідній країні.

Вячеслав Чорновіл на Російській телевізії заявив, що Україна від самого початку повинна була не вивозити ядерну зброю на територію Росії, а знищувати її на місці, бо якщо в Росії до влади прийде така людина, як Жириновський, то вона матиме змогу шантажувати не лише Україну, але й інші держави.

Відбулися...

(Закінчення зі стор. 1)

ференція під керівництвом головного секретаря УНС В. Сохана. Комітет влаштував концерт квартету „Явір" і завдяки конґресменові Д. Боньорові і англомовному референтові преси Степанові Віхареві, в останній хвилині вистарав в іміґраційному уряді ЗСА дозвіл на приїзд квартету з Канади до ЗСА. Комітет дав теж 500 дол. на допомогу Україні. Д-р О. Серафин заступав Управу Округи на конференції голів Окружних Комітетів та на Загальних зборах найстаршого на цьому терені 175-го Відділу. Репрезентував Союз на Загальних зборах Мишиґанського братського конґресу 10-11-го жовтня 1991 року.

Касир комітету і сеньйор союзової праці Ярослав Базюк звітував про грошову сторінку переведення концерту „Явора". Фінанси комітету, не зважаючи на більші розходи, як приходи в звітному році, є на висоті 4,001 дол.

Зі звітів секретарів поодиноких відділів на окрему увагу заслуговують думки секретаря 183-го Відділу Катрусі Назарк, яка пропонує придбати організатора до допомоги секретарям і наголошуючи допомогу УНС сучасній Україні, приєднати до УНС тих українців, які через мішані подружжя, або з причини територіяльного віддалення від осередків українського поселення, втратили контакт з громадою.

Після звітів уступаючої Управи та дискусії, голова Контрольної комісії Ольга У. Марущак, з якою співпрацювали Стефанія Федик і Йосиф Постоловський, висловила признання та подяку Управі та подала внесок на уділення абсолюторії. Нову Управу вибрано згідно з листою Номінаційної комісії, яка працювала в складі: Стефанія Федик, Ольга У. Марущак та Осип Бігун. До нової Управи ввійшли: д-р О. Серафин — голова, Ірина Прийма — заступниця голови, Степан Віхар — заступник голови та референт англомовної преси, Роман Лазарчук — секретар, Ярослав Базюк — касир, Зенон Василькевич — пресовий референт, д-р Атанас Слюсарчук і Галя Татарська — референтура зв'язку та Катруся Назарк і Осип Бігун — референтура програмова. Членами Управи були вибрані: Григорій Корбяк, Дмитро Кошиловський, Петро Залуга та Юрій Руб.

Запрошений до слова головний секретар В. Сохан привітав присутніх та передав привіти від Екзекутиви, а зокрема від головного предсідника Улями М. Дячук і від головного касира Олександра Благітки, та зложив нововибраній Управі ґратуляції і побажання успіхів в праці. Головний Екзекутивний Комітет уважає, що Округа Дітройту була і є одною із найбільших та найкращих в організаційній мережі УНС. Сьогодні Округа має таких визначних організаторів-секретарів як д-р Атанас Слюсарчук, який придбав у звітному році 16 нових членів, Катруся Назарк 15, Оля У. Марущак 14, Стефанія Федик 10 та Галя Татарська 7. З малих відділів треба згадати Т. Ґоска та М. Пелехату, які придбали по два нові члени. Головна надія Союзу знову на всіх цих секретарів, що вони зуміють причинитись до розв'язки головного організаційного завдання сучасного періоду, тобто охопити новими грамотами не тільки сеньйорів та їхніх дітей і внуків, але і членів громади молодого та середнього віку. УНС має вже за собою майже 100-літній стаж підтримки нашого національного розвитку як на поселеннях, так і в рідному краю. Завдяки цій підтримці будувались церкви, школи, читальні та народні доми в ЗСА, Канаді та в Західній Україні. Ця підтримка охоплювала пресу, наукові, навчальні і літературні видання, поетів, письменників та мистців, мистецькі ансамблі, молодечі організації, студіюючу молодь та всіх активістів боротьби за кращу долю України.

„Збуджена в огні і окрадена Україна" сьогодні потребує збільшення нашої помочі. Але це буде можливим тільки тоді, коли збільшиться сила і чисельність нашого Союзу.

В. Сохан подав присутнім вичерпний перегляд праці УНСоюзу та найновіші вісті про розвиток подій в Україні.

В оживленій кінцевій дискусії взяли участь: д-р А. Слюсарчук, Д. Базько, В. Лещук, Р. Куропась та М. Шумило.

Святкування 100-річчя з дня народження Патріярха Й. Сліпого

У неділю, 16-го лютого, парох церкви Успення Пречистої Діви Марії о. Йосиф Чупіль в асисті диякона о. Мирона Микити відправив Св. Літургію і Панахиду в намірені Патріярха Йосифа. О год. 11.30 у новозбуданій церковній залі відбулося святкування. Його відкрив Антін Заліський, заступник голови Патріярхального Товариства, в заступництві голови о. диякона Євгена Василини, який привітав присутніх тепло і щиро.

Омелян Комарницький, довголітній голова Патріярхального Товариства, виголосив доповідь. „Блаженніший Патріярх Йосиф був людиною непересічного таланту з Божою харизмою і особливою візією, що проявилось у динамічній творчості, — сказав він. — Блаженніший своєю творчо-діючою синтезою і динамічною візією Патріярхату Помісної Української Католицької Церкви немов збудив українську діяспору, а зокрема широке українське мирянство, з летаргічного сну до активного творчого життя за ріст і розвиток нашої Української Церкви. Вся діяльність Патріярха Йосифа була спрямована на служінні Україні. Блаженніший о. Йосиф тернистим шляхом і жертвою Ісповідника та мучеництва підніс престиж церкви в християнському світі і вписав одну з найсвітліших сторінок її історії".

Голляндський монах, голова відомої організації „Церква в потребі" о. Веренфрід ван-Страатен, великий приятель Патріярха Йосифа, сказав таке: „Осиротіле стадо Йосифа Сліпого! Слухай Його голосу, довіряй Його заступництву, виконуй Його Завіщання, плекай твоє християнське родинне життя, твою молитву, мову і твою прегарну Літургію". Найбільша наша сила, — сказав Блаженніший, — це єдність, єдність в середині наших громад, в середині нашої спільноти, єдність духова з нашою спільною Батьківщиною, єдність поміж нашими усіми".

Антін Заліський прочитав вірш, присвячений Патріярхові, „Владика нескорених" (автор Іван Завадович). О. Комарницький приготовив гарну виставку, присвячену Блаженнішому. Багато років О. Комарницький запопадливо, не жалуючи коштів, збирав матеріяли про Блаженнішого. У збірці допомагали д-р Р. Снилик і св. п. дир. І. Гавайський.

На просторих, симетрично укладених таблицях розміщено сотні різноманітних експонатів, майже з усіх поселень українських громад діяспори, які відвідував Патріярх Йосиф. Виставка виповнила фронтову стіну просторої залі.

Слід згадати про рідкісні побільшені кольорові знімки з похорону Патріярха, знімки з дипломатичних зустрічей, колекцію значків, стяжок, жетонів, ориґінали і відбитки документів, пастирських листів, літературу релігійного змісту. Присутні, оглядаючи виставку, мали культурну, повчальну розривку. Свято закінчено піснею „Боже Великий".

Належить подяка проводові Патріярхального Товариства за влаштування свята, О. Комарницькому за цінну для майбутніх поколінь мистецьку виставку, присвячену духовному достойникові нашої Церкви і народу у століття народження, Блаженнішому Патріярхові і Кардиналові Йосифові.

Я. Яворівський

Відбулася...

(Закінчення зі стор. 1)

ментував зустріч голів СНД. Він назвав Співдружність — цивілізованим розлученням з колишньою імперією і спробою знайти нові форми взаємодії між народами колишнього СССР. На думку Ємця, керівники держав виробили пріоритети стосовно майна та власности колишнього Союзу. Всі держави СНД, окрім Росії, яка заблькувала це питання, підтримали позицію України в тому, що без вирішення проблеми майнового розподілу народи не зможуть ставитися з довірою один до одного. Намагаючись робити усе можливе для збереження миру, Україна одна не може іти на поступки, які зашкодили б її народові. Росія ж намагається використати своє монопольне становище для того, щоб забрати собі більшість з того, що їй не належить.

Боріс Єльцин під час зустрічі заявив: „Ви із Союзу вийшли, а ми не виходили і не заявляли про свою незалежність. Тому все, що належало Союзові ССР, нині належить Росії". Ця заява Єльцина, на думку О. Ємця, значно ускладнить взаємодію держав у межах СНД.

Після зустрічі учасники наради дали пресову конференцію в культурному центрі (колишній музей Леніна). Учасники конференції заявили, що ухвалено рішення лише з 17 питань, замість 21-го. Не вирішили долю Чорноморської фльоти, не домовилися щодо правонаступництва на активи і майно СССР і щодо його розподілу. Президент України Л. Кравчук заявив, що ситуація у країнах СНД щораз погіршується і знову підтвердив, що позиція України є незмінною щодо перетворення на без'ядерну державу, однак вона лишається незмінною і в тому, що зброю треба не перевозити в іншу державу, а знищувати. Президент Росії Б. Єльцин більш оптимістично сприймає майбутнє СНД і вважає, що вона потрібна і дасть добрі наслідки. Щодо охорони державних кордонів, то тут позиція України і Росії співпадали, додав він. На це Кравчук відповів, що ніяких рішень щодо кордонів Україна не підписувала, бо Україна, як і Росія, має свою позицію і хоче дотримуватися свого принципу. Президент Казахстану Назарбаєв сказав, що іншого шляху, ніж СНД — немає. Президент Молдови М. Снігур зазначив, що наріжним каменем у ставленні членів СНД до Молдови є збереження її територіяльної цілістности.

Наступного дня, 21-го березня, відбулася телефонічна розмова Президента України Л. Кравчука з Президентом ЗСА Джорджем Бушем. Кравчук поінформував Д. Буша про результати київської зустрічі голів держав СНД. Він сказав, що підписано меморандум про розподілення зовнішніх боргів і від нині Росія й Україна нестимуть спільну відповідальність за їх виплату. Важливим назвав Кравчук підписання угоди про незастосування сили між державами СНД, домовленість про охорону державних кордонів, про стабілізацію в Молдові тощо. Президент Кравчук попросив Президента Дж. Буша ознайомити з цими інформаціями федерального канцлера Німеччини Гельмута Коля, який перебуває в резиденції Дж. Буша. Обидва президенти обговорили пляни на найближче майбутнє, зокрема візиту Кравчука до ЗСА 6-го травня. Президент Буш повідомив, що вивчає можливости надати Україні кредити і сприяти її вступові до Міжнародного банку і Міжнародного валютного фонду, а також про надання Україні режиму найбільшого сприяння в торгово-економічних відносинах.

Відбулася також розмова Кравчука з Президентом Франції Франсуа Міттераном, під час якої вони обговорили результати наради керівників держав у Києві 20-го березня.

ІРАН НАДАСТЬ ТУРКМЕНІСТАНОВІ кредити на суму 50 міл. дол., а також надішле для цієї колишньої совєтської республіки 211 тонн харчів в обмін на 100 тонн бавовни.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

сл. п.

Омеляна Суховерського

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

ЗА СПОКІЙ ЙОГО ДУШІ

в суботу, дня 28-го березня 1992 року

о год. 8:30 рано

в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.

Просимо всіх приятелів, знайомих та товаришів громадської праці покійного, прийти і помолитися за його душу.

Дружина — ГЕРМІНА СУХОВЕРСЬКА
Пасербиця — ГАННА ЖИРУК

В глибокому смутку повідомляємо, що з волі Всевишнього відійшов у вічність 21-го березня 1992 р. на 83-му році життя

мій дорогий

МУЖ, БАТЬКО та ДІДУСЬ

бл. п.

НИКОЛА ДНІСТРЯН

Покійний народився в селі Лімна, повіт Турка. Постійно жив з родиною в Калікун, Н. Й. і несподівано по короткій недузі Никола відійшов у вічність.

Тіло буде спочивати в Fucillo and Warren Funeral Home, 205 S. Main Street, Manville, N.J.

У вівторок, 24-го березня ц. р. о год. 7:30 веч. будуть відправлені Парастас і Панахида за спокій душі покійного, а в середу, 25-го березня 1992 р. о год. 10:30 ранку Панахида у вищезгаданому похоронному заведенні, а відтак до церкви св. Михаїла в Менвіл, Н. Дж. Тлінні останки спочинуть на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Запишені в глибокому смутку:

дружина — НАДІЯ
син — ЮРКО з дружиною ГАЛЕЮ
дочка — АННА з мужем МИХАЙЛОМ
дочка — СОНЯ
братова — ГІЛДА з дітьми
та внуки
ближча і дальша родина в Україні

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

У глибокому смутку повідомляємо, що 22-го березня 1992 р. в Блюмфілд, Н. Дж., проживши 58 років, після важкої недуги відійшла у вічність

наша найдорожча

ДРУЖИНА, МАМА, СЕСТРА, БРАТОВА, ТЕТА

бл. п.

Іванна Кисілевська

з Хіленських

РЕЄСТР. МЕД-СЕСТРА

Відвідини у похоронному заведенні Lewandoski, 44 Bay Ave., Bloomfield, N.J. **у вівторок, 24-го березня о год. 7-9 веч., в середу о год. 2-4 і 7-9 веч.**

ПОХОРОН в четвер, 26 березня 1992 р. з похоронного заведення о 9-ій год. рано до церкви св. Валентина, East Passaic Ave., Bloomfield, N.J. **о 10-ій год., а опісля на цвинтар** Glendale, Bloomfield, N.J.

Горем прибиті:

муж: РОМАН
діти:
ЛЯРИСА І ХРИСТОФОР ЛОВЕРМІ
РУТА
ПАВЛО
брати:
АРТУР І ЕЛЕН з родиною
РОБЕРТ І ДЖОЗЕФІН з родиною
ГЕНРІ І КЕРЛІН з родиною
шваґри:
ОЛЕКСАНДРА І ЯРОСЛАВ ТКАЧІ з родиною
ОЛЕНА І ЮРІЙ з родиною
і родина

———

Замість квітів просимо складати пожертви на Фонд Дітей Чорнобиля.
Адреса родини:
625 East Passaic Ave., Bloomfield, N.J. 07003

ОКРЕМО ПОКЛИКАНА Вілліямом Райлі, адміністратором Аґенції охорони довкілля, комісія для з'ясування причин великого недовір'я громадськости закінчила свою працю та опублікувала звіт, у якому сказано, що досліди керовані Аґенцією охорони довкілля якісно слабі, існує постійний брак фондів, керівництво слабе і бракує високо кваліфікованих науковців.

Св. п. інж. О. Лиско

Ділимося сумною вісткою з українською громадою, що в понеділок, 30 грудня 1991 року в Денвері, Кольо., по довгій серцевій недузі, прийнявши Св. Тайни Покаяння, помер св. п. інженер будови мостів Олек сандер Лиско. Похоронні відправи — Панахиду над тілом покійного відслужено в суботу, 4-го січня 1992 року у Ґолдені Кольо., у присутності дружини покійного та вузького кола приятелів, що прийшли, щоб востаннє побачити його. Поминальне Богослуження з Панахидою відправлено в наступну суботу, 11-го січня, у візантійській церкві св. Покрови. Похоронні відправи служили: о. парох Йосиф Гучко та о. П. Баб'як з Болдеру, дякував Ярослав Нижник.

О. Лиско народився 2-го липня 1916 року в Городку біля Львова і походив зі священичої родини по батькові і по матері, з дому Цегельських. Народну школу закінчив у містечку Сасів, повіт Золочів, де його батько був парохом. Середню освіту здобув у гімназіях — в Бродах (5 років) і Камінці-Струміловій (3 роки). Іспит зрілости склав у 1935 р. Після матури старався студіювати ветеринарну медицину, але з уваги на урядові перешкоди вписався до Львівської політехніки в 1938 р. і там студіював до 1939 р. За большевицької окупації не студіював, бо як син священика не був певний, чи не матиме труднощів. Тому почав працювати як технік при будові залізниці зі Стоянова до Рави-Руської. У жовтні 1941 року продовжував студії у німецькій політехніці в Празі, яку закінчив дипломом інженера будови залізниць. Паралельно студіював історію України в УВУ, особливо радо відвідував лекції проф. Дмитра Дорошенка. У 1951 р. переїхав до Денверу, Кольо., і тут у приватній фірмі працював над плянами будови мостів для шосе ч. 25. Закінчивши цю працю при кінці 1958 р., переїхав працювати до Сан Франсіско, Каліф., як реєстрований інженер будови мостів, де працював 22 роки, аж до емеритури в 1980 р. У 1959 р. одружився з Гіро Їзука. Вже як пенсіонер, з дружиною повернувся назад до Денверу в 1984 році. Тут він і спочив 30-го грудня 1991 року по затяжній недузі серця, що тривала 10 місяців, перейшовши операцію в березні 1991 року у Сан Дієґо, Каліф.

Крім професійної праці, О. Лиско займався суспільно-громадською. Ще будучи в гімназії чи студіюючи в університеті, увесь вільний час присвячував для праці зі сільською молоддю. А вже в Денвері два роки вчив історію України дітей у „Рідній школі" при парафії Преображення ГНІХ. З посвятою віддавав свій час для учнів, любив їх, як батько. Своїм автом забирав їх до школи та відвозив після науки додому, включно з деякими учителями, а для пильних учнів давав грошеві нагороди. Як учитель з покликання та любитель історії України, він власним коштом приготовив підручник історії України українською та англійською мовами. До появи цієї історії багато причинилася технічно дружина О. Лиська, що всюди підтримували свого чоловіка. Підручник високо оцінили наші владики Америки й Канади, а проф. М. Чубатий поручив його до друку. Виданих 5,000 примірників О. Лиско розіслав до українських шкіл та установ, прохаючи тільки про зворот коштів висилки. При цьому варто згадати, що крім навчання в школі, О. Лиско був суспільним діячем — від 1954 до 1958 року був головою українсько-американської громади. Він був ініціятором першої української радіопрограми (1958), що інформувала слухачів про нас, українців, та нашу культуру через станцію КФМЛ. Заслуга О. Лиска була також у тому, що він з Корнелем Крупським зорганізували виставку українських книжок у Лорето Гайтс коледжі, і дав лекцію для студентів та викладачів про Україну (осінь 1957). Переїхавши до Сан Франціско, О. Лиско зразу включається в громадську працю, став головою Відділу УККА, де жертвенно працював у роках 1958—66, а відтак як член Управи до 1984 року. Він був також активним членом місцевого НТШ.

Після повернення до Денверу інж. Лиско щиро та ревно працював у прицерковних організаціях поки дозволяло здоров'я. Він був свого часу головою Релігійного Т-ва „Св. Софія", секретарем Патріярхального Т-ва, а від 23-го жовтня 1988 року аж до смерти — секретарем Парафіяльної Ради.

У своєму посланні до Тимотея (4, 7-8) апостол Павло писав: „Я змагався добрим змагом, скінчив біг, віру зберіг. Тепер же приготований мені вінець справедливости, що його дасть мені того дня Господь, справедливий суддя". Щаслива та людина, що в день своєї смерти може повторити ці слова. До тих щасливих людей належав, так нам здається, і покійний Олександер. В розмові з членами парафіяльної Ради, а вони були колись і часті, і довгі, О. Лиско постійно жив і турбувався нашою громадою. Хотів, щоб вислухати його думки про побудову нової репрезентативної церкви. До кожного об'єкту, що був на ринку і відповідав би нашим потребам, ставився надзвичайно серйозно, витрачав свій час, щоб про місце чи церкву зібрати якнайточніші дані. Як фахівець, по професійному представляв усі справи за і проти, щоб слухач міг мати ясний образ. Може не завжди ми старалися його зрозуміти. Свої спостереження, коли заходила потреба, висилав до Владики Іннокентія Лотоцького в Чикаґо. Небіжчик був людиною скромною, принциповою, працьовитою, побожною і жертвенною, а передусім суспільником. Не терпів дволичности. Бажав, щоб усі молодші і старші працювали разом для добра своєї Церкви і народу. Радо жертвував на церковні і національні цілі, згадати б більшу пожертву на собор „Св. Софію" в Римі — 20,000 дол.

Під час тризна покійного прощали колишні адміністратори парафії ПГНІХ: о. П. Баб'як, о. Й. Гучко та колишня голова Парафіяльної Ради мґр Т. Ґаєцька-Винар. Збірку на патріярший фонд провела О. Морозевич. Пожертви зложені присутніми, в сумі 485 дол. і жертву від Патріяршого Т-ва, відділ у Денвері, в сумі 115 дол., (разом суму 600 дол)., призначено на висилку журналу „Патріярхат" в Україну, включно з передплатою для брата покійного Юрка Лиска, що замешкав в місті Винниках біля Львова.

Покійний залишив дружину Гіро, сестру Любу Лешньовську з Клівленду з її дітьми — Іванкою і Олегом, брата Юрка в Україні з родиною, брата Михайла в Канаді з родиною та дальшу родину в Америці, Канаді і в Україні.

Про покійного Олександра Лиска можна сказати словами Василя Симоненка: „Живе лиш той, хто не живе для себе, хто для інших виборює життя".

Управа Патріяршого Товариства,
Управа Товариства „Св. Софія",
Відділи в Денвері.

Редаґує Омелян Твардовський

СК СУМ „Крилаті" — віцечемпіон зимового футбольного турніру

Протягом кількох тижнів в лютому і березні відбувся шістковий турнір, що його організувала „Істерн Дистрикт Сакер Ліґ" Ню Йорку.

Футбольна дружина „Крилаті" виступала в групі І дивізії, в якій, згідно з вислідами, здобула звання віцечемпіона.

У звітовому турнірі „Крилаті" здобули такі висліди:

„Крилаті" — Ню Рошел Атлетік — 5:0
„Крилаті" — Кавалірс СК — 2:2
„Крилаті" — Юніті СК — 6:0
„Крилаті" — Наполі СК — 7:1
„Крилаті" — Чілі СК — 5:1

У фіналі, що відбувся 1 березня, наші футболісти зустріли сильний клюб „Метапон", з яким у нормальному часі вислід залишився 2:2. Після цього суддя зарядив догривку і остаточно карні стріли, в чому кращими виявили себе суперники, які й здобули перемогу 3:2.

Склад „Крилатих": Т. Щур, Т. Двоторовскі, Д. Чернявський, Л. Цюба, Я. Турко, В. Коваленко.

Т.Щ.

ВІСТІ З УКРАЇНИ

Юні гокеїсти України перемогли в Канаді

Наприкінці лютого у провінції Квебек, Канада, відбувся великий міжнародний турнір юнацьких гокейових дружин (14-річних), в якому серед 105 клюбів виступила збірна Харкова і Києва. Опікуном українських юнаків був суддя міжнародної категорії Володимир Осипчук.

У перших змаганнях українці перемогли юнаків Торонто вислідом 5:0. В чергових змаганнях з сильною збірною Словаччини в нормальному часі вислід був 2:2, але в догривці українці здобули вирішальний ґолі 3:2. У фіналі „А" групи доля звела українських юнаків зі збірною Москви. В цьому поєдинку перемогли українці вислідом 4:3. У півфіналі цілого турніру українські юнаки подолали переможця „С" групи, збірну Братіслави, вислідом 3:0.

У фіналі турніру гокеїсти України в завзятому змагу перемогли юнків з Гартфорду, ЗСА, високим вислідом 4:0. Трофей найкращого оборонця турніру заслужив Андрій Лупандіна з Харова. Знаменито заграли в цьому турнірі Ігор Баранковський (воротар з Харкова), напасники Анатолій Булига, Даніс Зубріс (обидва з Харкова) і Владислав Сєров з Києва. Підготовив цю збірну до турніру фаховий тренер Іван Правилов.

Отже Україна може конкурувати на міжнародній арені теж в гокеї. Треба сподіватися, що ці талановиті українські гокеїсти в майбутньому зможуть репрезентувати Україну на олімпіяді і взагалі на міжнародній арені. В сумному минулому такі таланти поглинала Москва і там автоматично вони ставали „росіянами".

Висліди змагань за кубок України в футболі

Відбулися змагання 1/16 фіналу за Кубок України, в яких взяли участь клюби першої ліґи. В Житомирі місцевий клюб „Полісся" переміг „Сталь" з Алчевська вислідом 1:0. Цим змаганням приглядалися 2,500 любителів футболу.

В місті Стахановi футболісти „Вагонобудівника" елімінували клюб „Автомобіліст" Суми 2:0 при участі 2,000 глядачів.

В Луганську футболісти „Скали" зі Стрия подолали місцевий клюб „Зорю" 2:1.

У Кривому Розі „Кривбас" переміг Полтавську „Ворсклу" 2:1. Цим змаганням приглядалося тільки 500 болільників.

Запорізьке „Торпедо" виграло з військовим клюбом СКА Одеса при участі 3,000 глядачів вислідом 3:0.

Охтирський „Нафтовик" подолав „Таврію" Симферопіль 3:1. В Кременчуку місцевий клюб „Кремінь" елімінував при участі 5,000 глядачів „Поліграфтехніка" з Олександрії 2:0. „Кристал" з міста Чорткова при участі 8,000 глядачів виграв з клюбом „Шахтар" з Павлограда 2:0. Львівські „Карпати" відбули свої змагання з „Дніпром" Черкаси в Ужгороді, з яким виграли після серії карних стрілів 4:2.

В 1/8 фіналу зустрінуться такі пари:
Київ „Динамо" — Стрий „Скала", Житомир „Полісся" — Одеса „Чорноморець", „Запоріжжя „Торпедо" — Кривий Ріг „Кривбас", Чортків „Кристал" — Харків „Металіст", Львів „Карпати" — Донецьк „Шахтар", Охтирка „Нафтовик" — Кременчук „Нафтовик", Стаханов „Вагонобудівник" — Запоріжжя „Металург", Дніпропетровське „Дніпро" зустріне переможця пари „Буковина" — „Новатор".

Барсельона подолала київське „Динамо"

У відплатних чвертьфінальних змаганнях за Чашу Европи, що відбулися в Києві, еспанські футболісти здобули перемогу 2:0 і цим самим елімінували „Динамо" від дальших ігор за цю чашу. В першій зустрічі в Барсельоні вислід був 1:1.

Київ „Динамо" — АСПРО — переможець за кубок Европи

Кошиківковий клюб „Динамо — АСПРО Київ бере участь в змаганнях за Кубок Европи. В чергових змаганнях у себе вдома у спортовому комплексі політехнічного інституту українські кошиківкарки перемогли у груповому турнірі „Арвіка" з міста Арвіка, Швеція, вислідом 84:72.

Наприкінці березня українки поїдуть до італійського міста Барі, де пройде фінальна частина турніру за Кубок Европи. В складі „Динамо" — АСПРО виступають: Жирко, Бойко, Довгалюк, Назаренко, Вєхова, Гуревич, Орєхова, Кириченко, Василихіна. Андрєєва, Вергун і Ткаченко.

Міністер охорони здоров'я Ю. Спіженко вибраний президентом Федерації боксу

Міністер охорони здоров'я Юрій Спіженко на пленумі Федерації Боксу України був вибраний її президентом. Після вибору Спіженко відбув наради з активістами цього спорту, на яких розглядалося питання про перспективи боксу в Україні. Недавно Асоціяція Боксу України (аматорів) визначила кращих тренерів і боксерів, серед них є: Р. Зауличний (Львів), І. Ярьомка і В. Яровий (Дніпропетровськ), Ю. Дворников (Харків), К. Лойко (Севастопіль), Д. Оболонцев (Херсон) — усі боксери.

Серед найкращих тренерів визнані: П. Василюк (Львів), В. Манзуля (Енергодар), С. Авдієвський (Дніпропетровське), Є. Яровой (Херсон) і В. Бурмак (Харків).

Подав **от**